

Melléklet

Az

*„Az interjú stilisztikai sajátosságai - Az interjúalany
személyiségének és illetékességének vizsgálata a stiluselemek
tükrében”*

című dolgozatban elsődlegesen vizsgált interjúk

I. interjú

Eszenyi Enikő: „Hiszek abban, hogy a teljesítmény számít”

Szerző: Balla István

Öt év után újra megpályázta a Vígszínház igazgatói pozícióját, és bár a csütörtöki meghallgatáson világossá vált számára, hogy nem lesz egyértelmű a támogatottsága, továbbra is bizakodó. Élete a Vígszínház, nincs B-terve, nem is ér rá ezen gondolkodni. Interjú Eszenyi Enikővel.

hvg.hu: „Életemet és véretem adom a Vígszínházért” – nyilatkozta a minap. Ez elég lesz ahhoz, hogy megnyerje a színház vezetői posztjáért kiírt pályázatot Balázs Péter ellenében?

Eszenyi Enikő: Nagyon bízom benne. Az elmúlt öt év munkája, a társulat bizalma, és az az energia, amit együtt befektettünk a színházba, elegendő ahhoz, hogy jó eséllyel pályázzak.

hvg.hu: Amikor decemberben pletykaszinten felmerült, hogy Balázs Péter is pályázik a Vígszínház élére, ön felhívta, ő pedig akkor azt mondta, hogy nem is gondolkodik ezen. Mikor hallott róla, hogy mégis ő lesz a kihívója?

E. E.: Ez miért lényeges? Egyébként akkor, amikor beadtuk a pályázatot. Akkor mondták, hogy ketten vagyunk.

hvg.hu: Most hogy beadta a pályázatát, hátradőlve várja az ítéletet?

E. E.: Nem ítéletet várok, hanem döntést. Bízom azokban az emberekben, akik ezt a döntést meghozzák, hogy lelkiismeretesen mérlegelik a pályázatomban felsorolt eredményeinket és szakszerűen döntenek. Én – a munkatársaimmal együtt – az öt éve leírt pályázatomban vállaltakat teljesítettem. Még úgy is, hogy erre az időszakra esett a válság begyűrűzése Magyarországra. A Vígszínház Budapesten egy tájékozási pont, fontosak vagyunk. A fővárossal nagyon jó a kapcsolatunk, a nézők is szeretnek bennünket. A XIII. kerületben vagyunk, ez a kerület is szeret bennünket, az V. kerület szintén.

hvg.hu: A Vígszínház nézőszámát tekintve, szakmai megbecsülését tekintve is elismerésre méltó teljesítményt nyújtott. Ezt senki nem vitatja. Ebben az országban azonban nem mindig a teljesítmény dönt. A politikai lojalitás mintha jobban számítana.

E. E.: Én hiszek abban, hogy a teljesítmény számít.

hvg.hu: Van B-terve, ha mégsem ön lenne a befutó?

E. E.: Nézze, nekem rengeteg dolgom van, gyakorlatilag nincs is időm ezen gondolkodni. Most lesz vasárnap a Magyar Dal napja a Popfesztivál 40 bemutatójával, aztán szeptember 14-én tartjuk a Vínápnápnkat, közben rengeteg darabot próbálunk. Sok feladatam van, amelyeket teljesítenem kell, amire nap mint nap figyelnem kell. Én ezzel szeretnék foglalkozni, és hinni abban, hogy minden rendben lesz, és tudom folytatni a dolgom.

hvg.hu: Számítanak arra, hogy a pályázat miatti felfokozott érdeklődés következtében most a Víg pénztárainál lesznek – a Nemzeti Színház utolsó évadja idején tapasztalható – kígyózó sorok, hogy aranyáron lehet majd jegyet szerezni az előadásokra?

E. E.: Ez már most elkezdődött. A Pozsonyi Pikniken érzékeltük a fokozott szeretet és érdeklődést. Estig állt a sor a jegyekért. A Nemzeti Színházban „csak” 600 embert kellett leültetni, nekünk 1700-at a Vígshínházban és Pesti Színházban.

hvg.hu: Balázs Péter Szolnokon deklaráltan népszínházat csinál, s – bár a pályázata nem nyilvános –, de nyilván itt is ez a célja. Az ön pályázatában is olvasható, hogy a Vígshínháznak – már csak a méreteinél fogva is – népszínháznak kell lennie. Mennyiben más ez a koncepció a hagyományos népszínházétól?

E. E.: Azt hiszem, mást értünk a népszínház fogalmán. Én a Vígshínház 21. századi modern, művészshínházi jellegét szeretném tovább erősíteni. A pályázatban idézem *Jean Vilar* francia rendezőt, aki szerint a népszínház ma már korántsem csupán népszerű, populáris shínház, hanem esztétikai elveiben igényes, valóságos problémákkal foglalkozó értékközpontú teátrum. A Vígshínház egyébként mindig is ilyen volt. Olyan darabokat mutattunk be, amelyek egyáltalán nem számítanak populárisnak, s mégis hihetetlen nézőszámot tudtunk elérni velük. Ilyen volt például Brecht *Jó embert keresünk* című drámája, amely a szakmai elismeréseket, POSZT-díjakat éppúgy begyűjtötte, mint a nézők szeretetét. De épp a HVG hozta le a napokban a tavalyi év legmagasabb nézőszámaait produkáló darabok 10-es listáját, amin három Vígshínházas darab is szerepel: 4. helyen vagyunk a *Makrancos Katával*, 5. helyen a *Lovakat lelövik, ugye?* című darabbal, és 8. helyen *A padlóssal*. Ez óriási eredmény, főleg, ha megnézzük, a listán a mi két prózai előadásunkon kívül csupa zenés darab – operett, musical – szerepel. Én úgy gondolom, hogy a Vígshínháznak olyan shínháznak kell lennie, ami elsősorban igényes prózai darabokat játszik, bennük sok magyart – klasszikust, kortársat egyaránt.

hvg.hu: Ebbe a koncepcióba belefér, hogy a shínház politizáljon?

E. E.: A Vígszínház nem politizál. Nem politizált *Marton László* alatt sem, most sem. A Vígszínház független, mindig is az volt.

hvg.hu: Nem is direkt pártpolitikára gondoltam, hanem arra, hogy a bemutatott darabok a színház eszközeivel politizálhatnak-e.

E. E.: Természetesen. A legtöbb előadásunk fontos társadalmi kérdéseket vet fel. Az évadokat tematizálni szoktuk, tavaly például a gyengék és elesettek évada volt. A *Jó embert keresünkkel* párhuzamosan elindítottunk egy kampányt *Jó ember leszek* címmel. A nézők vehettek jegyet másoknak, akiknek esetleg nem tellett volna rá, de szerettek volna színházba jönni. Ha politizálunk, akkor azt vagy így tesszük, vagy úgy, hogy a darabjainkkal próbáljuk megvilágítani a számunkra fontos társadalmi problémákat.

hvg.hu: Idén, az Álomévadban az egyik első bemutató október 25-én a *Danton halála* lesz Alföldi Róbert rendezésében. Hogy jött az ötlet?

E. E.: A *Danton halála* szerzője *Georg Büchner*, az én személyes kedvencem. Az ő *Leonce és Léna* című darabja volt az első, amit annak idején rendezhettem, *Kaszás Attila* és *Pap Vera* volt a két főszereplő. Ennek a végén a kilátástalan helyzetben lévő pár egyszer csak azt mondja, hogy „építsünk színházat!”. Ez egy olyan mottó, ami az első rendezésemtől kezdve végigkísér. Ezt el is mondtam most a társulatnak az olvasópróbán. Én mindig azon vagyok, hogy ne valami ellen dolgozzunk, hanem valamiért, és az a valami szakmai alapon működjön. Büchner egy zseni, róla beszélni kell, mellesleg az egész világon Büchner-év van, hisz 200 éve született. Ami Alföldi Róbertet illeti, ő a Vígszínházban kezdett el játszani, ebben a színházban volt közös tanárunk, *Kapás Dezső*, és itt volt igazgató *Horvai István*, közös mesterünk. Robinak a Vígszínház a bölcsője. Itt kezdte el a pályafutását. És úgy gondolom, nemcsak alkalmas a *Danton halála* megrendezésére, hanem ez egy nagyon neki való darab. Az évadot egyébként nem most állítottuk össze, hanem sok-sok hónapja, akkor még talán nem volt ez a hisztéria. Nekem szakmailag nagyon fontos, hogy Robi ezt a darabot megcsinálja.

hvg.hu: Mi van a *Mephistó*val? A napokban lekerült a honlapról a bemutatók közül, majd visszatették, de időpont, szereposztás nélkül. Most mi a helyzet ezzel a darabbal?

E. E.: A Vígszínház honlapján fenn van a *Mephisto*. Csak ezt tudom mondani.

hvg.hu: Csütörtökön volt a szakmai bizottsági meghallgatása, ahol három-három szavazatot kapott ön és a másik jelölt is. Mi történt ott?

E. E.: Jókedvvel és felkészülten érkeztem a meghallgatásra. 40 perccel később kerültem sorra, amikor is nagyon meglepődtem, hogy a másik jelöltnek két szakmai kísérője is volt, akik bent voltak vele a meghallgatáson. Megkérdeztem az önkormányzat munkatársát,

hogyan ez lehetséges, és azt a választ kaptam, hogy erre nincs jogszabály. De még több erőt adott, hogy én egyedül is helyt tudok állni ebben a helyzetben. A bizottság több tagja nagy figyelemmel hallgatott, ami sok erőt adott, de tanult színész- és rendező-kollégáim kérdéseiből világossá vált számomra, hogy nem lesz egyértelmű a támogatottságom. Továbbra is bizakodó vagyok, hiszen a végső döntést a Fővárosi Közgyűlés fogja meghozni.

II. interjú

Szabó Magda ajtóí

Szerző: Sándor Zsuzsanna

Idén a legjobb külföldi szerzőnek járó Femina-díjat Szabó Magdának adták át Párizsban. Az egy csapásra világhírűvé lett szerzőhöz látogattunk el Debrecenbe.

Ötvenes, természetes férfi áll az ajtóban, kezét nyújt.

- Tasi Géza vagyok. Keresztanyám a szomszéd lakásban van, mindjárt átjön. Itt szokta a vendégeit fogadni.

Mintha évszázadot lépnénk vissza a múltba, az ódon, félhomályos szobába. Biedermeier bútorok, rojtos terítők, porcelánok.

- Rickl Máriaé volt minden - súgja Géza.

Rickl Mária, a debreceni nagypolgári úrasszony utálta kálvinista menyét, s hogy léha fia házasságát tönkretégye, unokáját, Jablonczay Lenkét erőszakkal magához vette. Történt mindez valamikor az ezernyolcszázad évek vége felé. A családi ármányok, csaláldságok krónikáját aztán Lenke lánya, Szabó Magda örökölte, s a históriák mellé kapta hagyatéku Rickl dédnagymama bútorait is.

Régimódi történet jelen időben. Egy családregény "lapjai" peregnek a megfakult fényképeken. Csak téblábol itt a vendég, mint egy kései, hívatlan rokon.

- Hová ülhetnék?

- Bárhová, csak oda ne. Az keresztanyám helye.

A férfi öreg bársonypárnát igazgat a kanapén. Ő is Jablonczay-sarj, zenészcsalád ivadéka. Trombitált, dobolt, amíg a negyedik gerincműtétje után le nem százalékolták. Néhány év óta "főállású" keresztfiú. Mondja, legalább nem gondol annyit a maga bajára. Szinte naponta idejár, gondját viseli a nyolcvanhat éves írónak.

Fürge léptekkel toppan a szobába Szabó Magda. A fehér rózsát sután nyújtom át, pillanatra elkomorodik.

- Nehogy magázz! Nem tudod, hogy engem mindenki tegez?

Vackolódik a vánkoson, elnyújtózik a kereveten. Bronz hajával, elegáns fekete köntösében kortalan irodalmi dáma. Meséli, a másik lakásban faltól falig érnek a könyvek, csak az íróasztala meg a két kutyája fér el. Tulia és Guszti ezredes nem zavarja a munkában. Jólnevelten kucorognak, amíg gazdájuk az írógépet püföli.

- Vakon gépelek, villámgyorsan. Versenyt is nyerhetnék - kuncog az író.

Az ötvenes évek végén költözött férjével, Szobotka Tiborral a Júlia utcai házba. Később vették meg ezt a kisebb lakást is. Az asszony minden délután ájtott ide, várta, hogy ura bekopogjon. Meghívta a férjét egy kávéra, naponta újra megismerkedni. Évtizedekig tartott a játék.

- Itt volt a viszonyunk, a másik lakásban meg a házasságunk.

Harminchat évig éltek együtt, az utolsó tíz esztendőben már egyfolytában ápolta a súlyos beteg férfit. Halála után Magdának csak az irodalom maradt társnak. Magányában gondolta át, ki állt mellette a keserű években, ki segítette betegségben, bajban. Úgy érezte, egykori öreg házvezetőnőjének, Emerence-nek köszönheti a legtöbbet. - Annyira tiszta ember volt, hogy mellette mi és a barátaink szüntelenül szégyelltük magunkat.

Egyszer Déry Tibor feleségével meglátogatta Szabó Magdákat. Emerence meleg vacsorát főzött, szobalánynak öltözött, de mint egy királynő, úgy tálalta fel az ételt. Amikor a vendégek távozni készültek, fölsegítette rájuk bundájukat. Déry borraivalót nyomott Emerence markába. Nagy pénz volt akkoriban háromszáz forint. A cseléd levágta a pénzt az asztalra Szabó Magda elé: "Egye meg!" Döbbenten nézett rá az író: "Tessék?" Emerence kihúzta magát: "Jegyezze meg, én szeretetből szolgálom maguknál. Az író barátjának pedig azt üzenem, hogy egye meg a pénzét!"

Emerence nemcsak az íróházaspárral törődött. Már hajnalban söpörte az utcákat, aztán rohant haza kis házába főzni. Ebédet vitt azoknak, akiknek nem volt mit enniük, sorba látogatta azokat, akikre mások nem nyitottak ajtót. Egyébként egyedül élt, soha senkit nem engedett be a házába. Titkait hiába fűrkészték a környékeliek, senki sem tudta, miért zárkózik be annyira az öregasszony. Csak Szabó Magdának vallotta be egyszer: nyolc kóbor macskát fogadott be, s ha kiderülne, a lakók utcára zavarnák az állatokat.

Emerence történetét és a tragédiával végződő barátságot könyvbe írta Szabó Magda. 1987-ben jelent meg Az ajtó, és nem forgatta fel a honi irodalmi életet. Bár később Belgiumban is kiadták, a könyv lassan feledésbe merült.

Néhány éve Osztovits Levente, az Európa Kiadó igazgatója életműsorozat kiadására szerződött az írónővel. Egyik nap bekopogott hozzá: elkérné Az ajtót, mert épp Párizsba

indul, magával vinné a könyvet. Örült Magda, gondolta, az igazgatónak talán nincs mit olvasnia a repülön. Annál inkább elképedt, amikor később levelet kapott a francia kiadó vezetőjétől, Viviane Hamytól: megkapták Osztoivits úrtól a regényt, a kiadását tervezik. Még jobban meglepődött, amikor egy újabb levélben madame Hamy azt írta: nemsokára Budapestre jönne, szeretne a szerzővel és a könyv többi, még élő szereplőjével megismerkedni. A francia hölgy hamarosan megérkezett, végigjárta Szabó Magdával a regény helyszíneit, felkeresték Emerence házát is.

Az ajtó októberben jelent meg Párizsban, és az idős író meghívták az ünnepélyes könyvbemutatóra. Szabó Magda keresztfiával utazott Franciaországba, találkozott Chantal Philippe-pel is, a regény fordítójával. Chantal elmesélte, már évekkel korábban "önszorgalomból" lefordította a regényt, s házalt vele a nagy francia kiadóknál, de mindenütt elutasították. Akkor senkit sem érdekelt a könyv. Végül feladta a küzdelmet, az írást fiókja mélyére rejtette. Ott hevert évekig. Az ügyről még a könyv írójának sem szólt, nem akarta, hogy a szerző megtudja: senkit sem érdekel Franciaországban a műve. Nemrég madame Hamy felkereste a műfordítót: "Kaptam egy magyar regényt... Nem volna kedve lefordítani?" Chantal csak nyelt egyet, és a kéziratot elővette fiókjából.

Szabó Magdát és keresztfiát Párizs egyik legelegánsabb szállodájában várták. Amikor dedikált, utcabált rendeztek a tiszteletére a párizsiak. Az író elhűlve nézte az éneklő, táncoló embereket. Szédítő volt a szeretethullám. A legjobb francia lapok magasztalták a regényt, a Le Figaro kritikusa írta: "A magyar irodalom ékköve, csak Flaubert-hez és Prousthoz mérhető." Jeanne Moreau pedig azt nyilatkozta: meg kellene filmesíteni a remekművet, szívesen eljátszaná Emerence-t.

Naponta hat interjút adott franciául, angolul az író. Mielőtt hazaindult volna, madame Hamy megemlítette:

"A könyvedet felterjesztettem egy nemzetközi irodalmi díjra." Pár nappal később fax érkezett Budapestre: vissza kellene menni Párizsba, mert Az ajtót Femina-díjra jelölték. Szabó Magda azt sem tudta, miféle kitüntetésről van szó. Csak később mondták el neki: a Feminát a legjobb külföldi szerzőnek ítéli a női írókból, professzorokból álló grémium. Majdnem a Goncourt-díjjal egyenlő értékű, és magyar író még sohasem kapta meg.

A párizsi hotel márványtermében tolongtak az újságírók. Az étterem zárt ajtaja mögött kör alakú asztalnál kávézgattak, tanácskoztak a zsűritagok. A hagyomány szerint fehér asztal mellett döntenek a díjazottokról.

Aztán végre kinyílt az ajtó. A bizottság szóvivője bejelentette: "Az idei év Femina-díjasa madame Szabó." A magyar író meg csak állt a tapsoló, éljenző tömeg közepén, és arra

gondolt: miért nem Arany Jánosnak vagy Ady Endrének jutott a siker. Délután a könyvkiadó fogadást rendezett a tiszteletére, virágcsokorral érkezett a francia kulturális miniszter is. Azóta már sürgöny érkezett a portugál, spanyol, olasz könyvkiadóktól is: megjelentetnék Az ajtót.

- Vajon miért éppen most fedezték föl a regényt? - tűnődöm.

Az író széttárja kezét.

- Habent sua fata libelli.

Csendesen fűzi hozzá, talán ez is Emerence számos csodáinak egyike.

- Mit szólna a sikerhez?

- Üvöltene velem: "Nem szégyelli magát, hogy kiteregeti mások életét? Miféle szégyenletes mesterség ez!" Én meg rémülten rohannék a fürdőszobába, könyörögnék, hogy hagyja abba. Hálából írtam neki a könyvet. Mindenkiről írok, akit nagyon szeretek.

Az utóbbi években visszavonultabban élt Szabó Magda, alig jelent meg a nyilvánosság előtt. Dolgozott éjjel-nappal, gyermekkoráról írta a Für Elisét. Megviselték a kavargó emlékek, szemmütéten esett át. Tavaly jelent meg a Für Elise, és már az ötödik utánnymásnál tart. Idén adta ki az Európa az életműsorozatát, és most jött a Femina-díj is. Kacag az író.

- Elmúltam nyolcvanhat éves, és itt a nagy come back!

- Keresztanyám fáradhatatlan. Sokszor könyörgök neki este, pihenjen már egy kicsit.

Erre előkapja a szótárait meg a nyelvkönyveit. Mielőtt kiutaztunk volna Párizsba, előtte mindennap a francia rendhagyó igéket gyakorolta.

- Csak nem gondolod, Géza, hogy majd odaállok makogni a franciákkal! Mit csináljak, imádok tanulni.

- Az összes versét kívülről tudja, meg mások költeményeit is, rengeteget. Németül, angolul, franciául, latinul, még finnül is tud verset.

- Ógörögből, finnugorból doktoráltam.

A férfi hátradől a fotelban, úgy nevet: itt még a postás is kiképzés alatt áll latinból. Úgy szokott köszönni: "Salve, Magda! Már megint gondoltak rád a diverzánsaid."

Mert bár a politikának sosem volt kegyeltje Szabó Magda, olvasói rajongtak érte. Még ma is kilószám hordja a postás a leveleket, tálca süteményeket. Az író meg egy-egy szeretetinvázió után napokig körmöl a szobájában. Minden levélre válaszol. Sajnálja az olvasókat.

- Én tudom, mennyit szenvednek. Nekem írják meg, ha elhagyják őket, kirúgják az állásukból, vagy eljártsszák a lakásukat.

Sosem követte az irodalmi divatokat, a formabravúr sem érdekli. Mondogatja gyakran: úgy kell írni, hogy mindenki értse. Az olvasó nem rejtvényt akar fejteni. Mesehiányos, érzelemszegény a világ, ezért is olvassák könyveit a fiatalok, idősek is.

Az írónak amúgy percnyi szabad ideje sincs. A Régimódi történetből televíziós sorozat készül, a tizenkét epizódból még csak négy rész van készen. Tervezi, hogy folytatja a Für Elisét is. Díszpolgár a második kerületben, még az önkormányzati testületi ülésekre is beül. Díszpolgár Debrecenben is, ingázik a városok között. A Széchenyi Akadémia tagjaként is akad teendője.

A közéleti fröcsögésben viszont nem hajlandó részt venni.

- Író vagyok, minden magyar olvasónak írok. Számomra nincsen kettészakadt Magyarország.

Gézával hetente egyeztetik a feladatokat. A férfi interjúkat szervez, kiadókkal tárgyal - impresszárió, menedzser, szakács egy személyben. Magdának "kényes" a gyomra: csak a nehéz, zsíros, alföldi ételeket szereti. Köménymaglevés paprikás krumplival. Lefüleli Gézát, ha kispórolja a szalonnát az ételből.

- Nagyon jó keresztfiú ez, bárhová megyünk, mindenki öt perc alatt beleszeret, odavannak érte a nők.

Magda Bécsből hozatja a ruháit, Párizsban is járta a divatszalonokat. Smink nélkül nem lép a nyilvánosság elé. Ezért sem vállal sok interjút. Mikor írna, ha folyton a fodrásznál, kozmetikusnál ülne. A kozmetikusa annyira szereti, hogy Magda kedvéért hétvégén is kinyitja az üzletét.

- Csak nem fogok úgy kinézni, mint egy haldokló százéves! Minden nő hiú, mint egy macska, de én legalább nem titkolom.

- Az elegancia tartást ad az íráshoz is? - kérdem.

- Nem tudom megérteni: miért olyan nagy szám az nektek, hogy odaülök az íróasztalomhoz? Majd pihenek az urnában.

- Miket beszélsz, keresztanyám!

- Én már olyan öreg vagyok, hogy bármikor meghalhatok. Géza, aztán nekem gyönyörű, fedett urnám legyen!

A férfi felugrik, türelmetlenül matat a sublón.

- Mindig olyan ideges ez a fiú, ha erről van szó. Nem érti, hogy én a halálon is csak vihogok. Elképzelem, ahogyan csomóan ott állnak majd szomorkodva, és olyan komikus az egész.

Géza végre visszaül az asztalhoz.

- Keresztanyám semmitől sem fél. Amikor Párizsból jöttünk haza, hatalmas légörvénybe kerültünk. Úgy dobálta a vihar a Boeingot, hogy azt hittem, végünk van. Ő meg azt mondja: "Jaj, de jó, mint a hullámvasúton!"

- Úgy ugráltunk, mint a fecske. És milyen isteni volt az a mustár! Szóltam Gézának, el kéne tenni egy zacskóval.

- Tényleg semmitől sem fél? - fordulok Magdához.

- De, egytől, a piszoktól. Főleg az erkölcsitől.

- És már Emerence sincs, aki takarítana.

- Édesem, itt van Géza, és ő megszervezi körülöttem az embereket.

A férfi Pesthez közel él a családjával. Házában már padlásig érnek Szabó Magda könyvei, levelezése, a róla szóló cikkek. Mondja a férfi, ha majd eljön az ideje, múzeumnak rendezi be ezt a Júlia utcai szobát, itt lesz a hagyaték is kiállítva. Addig meg gyűlnek nála a papírok. Hét kutyája, hat macskája már megtanult vigyázni a rekvizitumokra. Ő is minden kóbor állatot hazavisz, ahogyan egykor Emerence. Meg ide, Magdához is hordja a hontalan négylábúakat. Ha nem találnek gazdát, felhívja az állatmenhelyet.

- Géza, as-tu donné quelque chose a manger aux chiens? (Géza, adtál enni a kutyáknak?)

- Keresztanyám, elég nekem a latin, még a franciával is piszkál?

- Csak csokoládét adtam nekik reggelire.

A férfi eltűnik az ajtóban, kisvártatva Guszti ront a szobába. Az angol kopó azonnal közénk furakszik.

- Látod, drágám, a testével véd engem. Előléptettem ezredesnek. Egy rossz mozdulatodra rád ugrana.

A marcona kutyakatonára egy perc múlva már pacsit ad, aztán a "mamához" bújik.

- Buon giorno, gyönyörű csillagszemű! Ne engem csókolgass, hol a feleséged? Tulia, a fajtisza husky száguld a szobába. Őt is Géza találta: a kóbor állat éppen a Júlia utcai ház kapuja előtt rogyott össze.

- Nem hagyom ott pusztulni a zuhogó esőben! - méltatlankodik a ház asszonya.

Tulia szétterpeszkedik a biedermeier kanapén, lábcskáit lóbálja a karfán.

- Behavior self! (Viselkedj!)

Ebédidő van kutyáknak, gazdának, utána meg irány a munka. Magdának márciusban vissza kell mennie Párizsba, meghívták a párizsi magyar intézetbe, még meg kell írni az előadást is.

Kikísér Szabó Magda, aztán a lépcsőnél megáll.

- Megvárom, amíg leérsz, majd integetek.

A kapuból még visszanézek. Fekete selyemkabátjában, topánkájában mint egy aprócska, öreg varázsló. Átinteget az évszázadokon.

- Gyere el máskor is, ha ráérsz. Szeretem, ha beszélgetnek velem.

FORRÁSOK

BALLA István: Eszenyi Enikő: „Hiszek abban, hogy a teljesítmény számít”.
hvg.hu, 2013. 09. 07. [Elektronikusan elérhető:
http://hvg.hu/kultura/20130906_Eszenyi_Eniko_interju]
(Letöltve: 2014. 03. 17. 20:19)

SÁNDOR Zsuzsanna: Szabó Magda ajtóí. 168 óra online. 2005. 09. 27. [Elektronikusan
elérhető <http://www.168ora.hu/cikk.php?id=1189>] (Letöltve: 2014. 03. 17. 21:04)